

Missä olen, kuka olen,
olen pimeässä.
Riistettynä, häpäistynä
tuhkaa sydämessä.
Sitä nielen, kunnes tukehdun.

Aukesiko, mureniko,
onnen valtatieni?
Sydämeni paimeneni
hyvä onko pieni?
Nyt se verkon teki lumotun,
johon kuristun.

On joka ainut valhe unen lailla hohtanut
nyt katkerasti kaiken koskemansa polttanut.
On joka reitti tukossa.
Jos ovi oisi lukossa
sen kynsin hampain auki saisin, vaan ei ole ovea.
On enää suunta alaspäin.
Sen tajusin, kun kuvan näin
sen veitsen runteleman kehon, jonne vangin lailla jäin.

Syyllinnenkö, uhri senkö?
Kenpä senkin tiesi?
Kärsijäksi, kitkijäksi
sadon kuka jäisi?
Ehkä kaikki kansa koko maan.

Ahneutta paljon, mutta
viisautta nolla
valtiailla, joita vailla
voisin ehjä olla.
Totuuden he saivat haihtumaan
pelko aseenaan.

On kaikki kaunis, jota minut halveksimaan sai
tuo haarakieli, edelleenkin jossain totta kai.
Vaan itse ehdin juoksemaan
kai liian syvään loukkoon maan.
Vaan onko reitti ylöspäin?
Sen löysinkö, kun kuvan näin
sen ruoskain runteleman miehen, jolle velkaa kaiken jäin.